

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 184/2018-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. mája 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Tomášom Plankom, Námestie slobody 10, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžf 72/2015 z 28. novembra 2017 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 S 45/2015, 2 S 53-71/2015 zo 17. júna 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. apríla 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžf 72/2015 z 28. novembra 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 S 45/2015, 2 S 53-71/2015 zo 17. júna 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

2. Po opísaní skutkového stavu sťažovateľ uviedol, že nesúhlasí s napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, keďže *„konaním a rozhodovaním Krajského súdu v Bratislave a Najvyššieho súdu SR bolo v dôsledku ich arbitrárneho postoja a nesprávneho vyhodnotenia veci zasiahnuté do práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie“*.

Sťažovateľ konštatoval, že podľa najvyššieho súdu *„deklarované zdaniteľné obchody nezodpovedali reálnemu plneniu v dvoch podstatných zložkách sporných faktúr - v osobe platiteľa, ktorá plnenie sťažovateľovi mala poskytnúť a v smerovaní finančnej transakcie, t.j. osobe, ktorá mala za sťažovateľovi dodané plnenia inkasovať. Najvyšší súd SR tvrdí, že o týchto okolnostiach, ktoré tvoria nedostatok v podmienkach na odpočet dane, mal sťažovateľ vedomosť, keďže dopravu na miesto určenia k sťažovateľovi realizoval priamo český producent [REDAKOVANÉ] a cena za dodávky tovaru bola vyplácaná priamo jeho vodičom, a nie [REDAKOVANÉ] uvedenému na faktúrach. Najvyšší súd SR tu vychádzal z nesprávneho východiskového stavu, nakoľko platby sťažovateľa za tovar boli realizované bezhotovostne podľa faktúr od [REDAKOVANÉ]“*.

Podľa Najvyššieho súdu SR na [REDAKOVANÉ] ekonomické vlastníctvo k predmetnému tovaru neprešlo a ani nezískal právo disponovať s týmto tovarom ako vlastník. Uvedené konštatovanie Najvyšší súd SR nejako neodôvodnil, ani nevysvetlil ako k tomuto záveru došiel. V zmysle § 8 ods. 1 zákona o DPH sa dodaním tovaru rozumie prevod práva nakladať s hmotným majetkom ako vlastník. Prevod práva nakladať s tovarom ako vlastník pritom nie je nevyhnutne podmienený vlastníckym právom dodávateľa k tovaru. § 446 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, špecificky upravuje pri kúpnej zmluve prevod práva k tovaru, aj v situácii, keď dodávateľ nie je jeho vlastníkom.

... V tejto súvislosti sťažovateľ zdôrazňuje skutočnosť, že v zmysle citovaného ustanovenia a právnej praxe sa dobromyseľnosť kupujúceho v zásade predpokladá a existenciu opaku je povinná preukázať osoba, ktorá sa tohto opaku dovoľáva.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že Najvyšší súd SR nesprávne interpretuje ustanovenie § 19 ods. 1 v spojení s §8 ods. 1. zákona o DPH a zároveň pri svojom rozhodovaní nezohľadňuje uvedené ustanovenie, ktoré umožňuje nadobudnutie vlastníckeho práva k veci aj od nevlastníka, pričom hlavným predpokladom nadobudnutia vlastníckeho práva v zmysle tohto ustanovenia je dobrá viera kupujúceho v dobe uzavretia kúpnej zmluvy.

Ako už sťažovateľ v rámci súdneho konania a daňovej kontroly tvrdil, vzhľadom na skutočnosť, že dodávky bravčového mäsa subjekt [REDAKOVANÉ] dlhodobo riadne zabezpečoval a k dodávkam vyhotovoval riadne doklady, nemal sťažovateľ dôvod bližšie zisťovať spôsob nadobudnutia predmetného bravčového mäsa od dodávateľa, čo potvrdzuje aj ustálená judikatúra Najvyššieho súdu SR...

... Ďalej Najvyšší súd SR, ako aj Krajský súd v Bratislave konštatuje, že sťažovateľ nepostupoval dostatočne obozretne pri preverovaní svojho obchodného partnera, nakoľko si nepreveroval ekonomické pozadie [REDAKOVANÉ], ktorý konal za [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľ však pri preverovaní dodávateľa vykonal všetky potrebné úkony, ktoré možno rozumne požadovať na dostatočné preverenie dodávateľa. [REDAKOVANÉ] bol sťažovateľovi odporučený samotným producentom [REDAKOVANÉ], pričom zmenu reťazca tiež inicioval samotný producent z dôvodu, že sťažovateľ sám nebol schopný realizovať dostatočný odber tovaru. Sťažovateľ v rámci konania s odbornou starostlivosťou riadne preveril, že [REDAKOVANÉ] je registrovaný pre DPH, bolo mu predložené osvedčenie o registrácii [REDAKOVANÉ] ako platiteľa DPH. [REDAKOVANÉ] zároveň disponoval relevantnými povoleniami príslušných orgánov na úseku veterinárnej a potravinárskej správy vyžadovanými pre vykonávaný typ podnikateľskej činnosti. Najvyšší súd SR však arbitrárne a bez akéhokoľvek odôvodnenia nepovažuje všetky vyššie uvedené kroky za dostatočné, čím neprimerane rozširuje rozsah konania s odbornou starostlivosťou nad rámec ustálenej praxe.

Sťažovateľ dal Najvyššiemu súdu SR do pozornosti skorší rozsudok Najvyššieho súdu SR, č. k. 5Sžf/20/2016 zo dňa 29.6.2017, ktorým v obdobnej veci žalobcu a daňovníka potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S/281/2014 zo dňa 14.1.2016, ktorým

prvostupňovým súd zrušil žalobou napadnuté rozhodnutia daňových orgánov a vec vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd SR v uvedenej veci konštatoval nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí Finančného riaditeľstva SR a príslušného daňového úradu, nespĺňajúce kritéria preskúmateľnosti správneho rozhodnutia, nakoľko v odôvodneniach absentuje úvaha, ktorou boli daňové orgány vedené pri vykonávaných dôkazoch.

V rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sa síce konštatuje, že toto skoršie rozhodnutie bolo brané na zreteľ, a tiež že v oboch prípadoch bol použitý rovnaký modus operandi, avšak Najvyšší súd SR napriek podobnosti prípadov a rovnakej argumentácii ako aj odôvodneniu záverov príslušného daňového úradu a Finančného riaditeľstva SR nepovažuje rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave a rozhodnutia Daňového úradu spolu s rozhodnutiami Finančného riaditeľstva SR za nedostatočne odôvodnené. Uvedeným tak vytvára stav právnej neistoty, nakoľko v zásade identických prípadoch v súčasnosti existujú dve protichodné rozhodnutia Najvyššieho súdu SR.“

3. Sťažovateľ v petite navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie jeho v bode 1 označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu, zruší napadnutý rozsudok najvyššieho súdu a napadnutý rozsudok krajského súdu a vráti vec krajskému súdu na ďalšie konanie. Okrem toho sa domáha aj priznania náhrady trov konania.

Sťažovateľ zároveň ústavnému súdu navrhuje i alternatívne znenie petitu sťažnosti, v zmysle ktorého má ústavný súd po vyslovení porušenia jeho v bode 1 označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu rozhodnúť o jeho zrušení a vrátení veci najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a zároveň mu priznať náhradu trov konania.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti

o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

5. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

7. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

8. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštantne uvádza, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02,

III. ÚS 62/02). Preto jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

11. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

12. Podľa § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) alebo Trestného poriadku.

13. Podľa § 121 ods. 3 CSP lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov sa končia uplynutím tohto dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, kedy nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty.

14. Podľa § 121 ods. 4 CSP ak koniec lehoty pripadne na sobotu alebo deň pracovného pokoja, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

15. Lustráciou ústavného súdu bolo zistené, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu a napadnutý rozsudok krajského súdu nadobudli právoplatnosť 15. februára 2018, a teda lehotu dvoch mesiacov podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v spojení s § 121 ods. 3 CSP je preto potrebné počítať od 15. februára 2018. Deň, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, kedy nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty, je 15. apríl 2018 (nedeľa). V zmysle § 121 ods. 4 CSP posledným dňom na podanie tejto ústavnej sťažnosti bol 16. apríl 2018 (pondelok). Sťažnosť sťažovateľa bola na poštovú prepravu daná až 17. apríla 2018 (utorok) a ústavnému súdu bola doručená 18. apríla 2018. Z uvedeného vyplýva, že sťažnosť bola podaná už po zákonom ustanovenej lehote uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

16. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03).

17. Z už uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

18. Keďže sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. mája 2018